

Мандри жолудя

Дмитро Чередниченко

Одного разу я прокинувся, взяв фотоапарат і пішов собі лісом блукати. А такому хлопчикові, як я, котрий виростав на дереві, усе на землі дивне. І листя, що лежить непорушне долі, зовсім інше, як угорі. Ступаю, а воно шурхотить, ніби щось говорить до мене: чи йому болить, чи воно радіє мені? І дерева, ніби якісь чарівники, стоять. І трави для мене, мов живі. І все для мене живе. Іду я, коли бачу — озеро чисте, придивляюся, а воно, наче небо, сидить на галявині.

— Добрий день, — кажу, — небо!

— Добрий день, жолудю!

— А що ти робиш?

— Милуюся кольорами.

— А можна й мені разом з тобою помилуватися?

— Будь ласка, — відповіло небо, — удвох цікавіше буде. А який тобі колір подобається?

— Зелений, — кажу.

— А чому зелений?

— Бо все навколо зелене.

Тоді небо прихилило до мене сонце та й питає:

— І сонце зелене?

— Ні, воно жовте. Воно таке гарне.

Тоді небо прихилило до мене калину та й питає:

— І калина зелена?

— Ні, вона червона. Вона така чарівна.

Тоді небо само прихилилося до мене та й питає:

— І я зелене?

— Ні, блакитне. Ти таке гарне! Таке любе.

— То який тобі колір подобається?

— Мені тепер усі кольори до душі.

— Ото ж бо, — сказало небо. — Багато є кольорів, і всі вони гарні. У природи так багато гарного! Треба тільки вміти його бачити.